

Neh kapitola 2.

[1] V měsíci nisanu dvacátého roku Artaxerxova kralování, když před králem bylo víno, vzal jsem víno a podal je králi. Nikdy jsem před ním nebyval ztrápený. [2] Tu mi král řekl: "Proč vypadáš tak ztrápeně? Vždyť nejsi nemocný! Bezpochyby se něčím trápíš." Velmi jsem se ulekl [3] a řekl jsem králi: "Ať žije král na věky! Jak bych neměl vypadat ztrápeně, když město, kde jsou hroby mých otců, leží v troskách a jeho brány jsou zničeny ohněm!" [4] Král mi na to řekl: "Co si tedy přeješ?" Pomodlil jsem se k Bohu nebes [5] a odpověděl jsem králi: "Jestliže to král uzná za vhodné a jestliže tvůj služebník došel tvého zalíbení, propusť mě do Judska, kde jsou hroby mých otců, bych město znovu vystavěl." [6] Král, vedle něhož seděla královna, se mě zeptal: "Jak dlouho potrvá tvá cesta a kdy se vrátíš?" Králi se zalíbilo mě propustit, jakmile jsem udal určitý čas. [7] Řekl jsem králi: "Jestliže to král uzná za vhodné, nechť jsou mi dány doporučující listy pro místodržitele v Zaeufratí, aby mi poskytli doprovod, dokud nepřijdu do Judska, [8] a také list pro správce královských obor Asafa, aby mi dodal dříví na trámy k branám hradu při domě Božím, na městské hradby i na dům, k němuž se mám vydat." Král mi je dal, neboť dobrotivá ruka mého Boha byla nade mnou. [9] Když jsem přišel k místodržitelům v Zaeufratí, dal jsem jim královské doporučující listy. Král také se mnou poslal velitele vojska a jezdce. [10] Jakmile to uslyšel Sanbalat Chorónský a Tóbijáš, ten amónský otrok, popadla je strašná zlost, že přišel někdo, komu jde o dobro synů Izraele. [11] Tak jsem přišel do Jeruzaléma. Po třech dnech tamního pobytu [12] jsem vstal v noci spolu s několika muži, ale neoznámil jsem nikomu, co mi můj Bůh vložil do srdce, abych udělal pro Jeruzalém. Neměl jsem s sebou žádné zvíře kromě toho, na němž jsem jel. [13] Vyjel jsem v noci Údolní branou směrem k Dračí studni a k Hojně bráně. Přitom jsem si pozorně všímal pobožených jeruzalémských hradeb a bran zničených ohněm. [14] Pak jsem pokračoval k Studničné bráně a ke královskému rybníku; zde však nebylo místo pro zvíře, aby se mnou prošlo. [15] Ubíral jsem se tedy v noci vzhůru úvalem a pozorně jsem si všímal hradeb. Pak jsem se obrátil, vjel jsem Údolní branou a vrátil se zpět. [16] Představenstvo nevědělo o tom, kde jsem chodil a co dělám; dosud jsem totiž nic neoznámil Judejcům, ani kněžím ani šlechtě ani představenstvu ani ostatním, kteří pracovali na tom díle. [17] Ted jsem jim řekl: "Sami vidíte, jak zle jsme postiženi. Jeruzalém je v troskách, jeho brány jsou zničeny ohněm. Pojďte a stavějme jeruzalémské hradby. A nebudeme nadále v potupě." [18] Sdělil jsem jim, jak dobrotivá ruka mého Boha byla nade mnou, také i slova, jež mi řekl král. Odpověděli: "Nuže, dejme se do stavby!" I vzchopili se k dobrému dílu. [19] Když o tom uslyšel Sanbalat Chorónský, Tóbijáš, ten amónský otrok, a Gešem Arabský, vysmívali se nám. S pohrdáním nám říkali: "Do čeho se to pouštíte? Chcete se bouřit proti králi?" [20] Nato jsem jim odpověděl a řekl: "Sám Bůh nebes způsobí, že se nám to podaří. My jsme jeho služebníci. Dali jsme se do stavby. Vy však nemáte žádný podíl ani právo ani památku v Jeruzalémě."